

гарантовао независтан положај у читавом систему власти. Сходно елементима председничког система власти и наш председник Републике има право да својим Указом проглашава законе и то најкасније у року од 15 дана од дана њиховог изгласавања у Скупштини. Председник Републике нема више самостално овлашћење да за време ратног стања доноси акте са законском снагом и предузима друге мере којима се одступа од Устава, али је и даље важан фактор уставног система јер командује Војском Србије а овлашћен је и да распусти Народну скупштину на предлог Владе.

Одговорност председника Републике Србије по новом Уставу од 2006. године је другачије решена од оне по Уставу од 1990. године. Док је по Уставу од 1990. године председник Републике одговарао по правилима председничког (а не парламентарног) система па је тако могао да буде само опозван а не разрешен, по новом Уставу од 2006. године он одговара по правилима парламентарног режима и може бити разрешен од стране Народне скупштине ако Уставни суд констатује (одлучи) да је повредио Устав.

2. ВЛАДА

Влада је други (важнији) део извршне власти модерне државе. Она је све више њен стварни и претежнији носилац и најбоље одговара њеној суштини и циљевима, због чега се на извршење и гледа као на витални услов сваког друштва. И уопште, када се говори о извршној власти, више се мисли на владу него на шефа државе јер је влада та која се стара о спровођењу закона и политике преко које се утврђују најважнији државни интереси и циљеви. Тако влада покрива кључно подручје извршне власти пошто се ова не своди само на просто извршење закона, већ је у ширем смислу то укупност деловања владе и управе. Сам значај владе произилази из све већег значаја саме извршне власти која је еволуирала и од пасивне постала активна власт која данас држи кључне полуге власти: новац, информације и принуду. Тиме се све више излази из оквира традиционалног правног схватања по коме је извршна власт потчињена законодавству и ограничена само на извршавање закона. Највише заслугом владе, она (извршна власт) је своју активност усмерила у правцу вођења државне политике – не само њеног извршења, него и формулисања и доношења најважнијих политичких одлука. При томе је кључно питање извршне власти у свакој држави како је постављен однос између два њена